

Йончо не можеше да разбере, защо чичо Моню чака още, та не гръмва. Но реши, че той е старъ ловецъ и знае по-добре.

Лисицата се спрѣ отново, дигна кракъ, постоя, огледа пакъ наоколо, затече се настрани и приближи съвсемъ близко до прозорчето.

Чичо Моню трѣбваше да я види. Тя бѣше точно срещу него.

Йончо се наведе и го дръпна за кожуха. После пакъ прилепи очи къмъ дупката, да не изпусне лисицата.

Чичо Моню потърка очитѣ си, които не искаха да се отворятъ, и хвана пушката.

Йончо видѣ какъ лисицата подскочи и хукна презъ ливадата. Ето тя прескочи малкия ручей и кривна въ гората.

Чичо Моню скочи, но се сгромоляса върху бай Петра, който сжщо се пробуждаше.

После се раздаде ужасенъ гръмъ. Сякашъ цѣлата плѣвня се събори. Чичо Моню се преобърна презъ човала и падна върху разсипаната слама. Старата пушка бѣ го отхвърлила назадъ при изгърмяването.

Чичо Моню видѣ лисицата, когато тя вече се скриваше въ гората и гръмна на сполуки.

— Видѣ ли я? — попита бай Петъръ.

— Да. Не съмъ виждалъ такава голѣма лисица. Тя подскочи, шомъ чу гърмежа. Но сигурно съмъ я свалилъ.

Йончо заплака и извика:

— Лъжешъ, чичо Моню! Тя се скри въ гората, ти тогава гръмна. Тукъ предъ тебе бѣше, ама ти си спалъ!

Хансъ Онрудъ.

